

selv om vi havde haft Koncessionssystem. Jeg tror, at saavel Landmandsbanken som Diskontobanken, Nordisk Bank, Haandværkernes Kreditbank, og hvad de nu hedder, alle de krakkede Banker, under et Koncessionssystem havde faaet Koncession.

Saa kunde man ganske vist spørge mig: Ja, men hvad er der da at indvende mod Koncessionssystemet? Der er det at indvende, at det *kan* give Lejlighed til en vis Vilkaarlighed og til at forberede den Overgang til en samlet Statsdrift af alle Banker, som vi er imod. En Henvisning til, at man i Norge og Sverige har Koncessionssystem — i hvert Fald at man i Sverige har det, og at man i Norge tænker paa at indføre det, hvis man ikke allerede har det —, giver jeg ikke saa meget for. Det er i Virkeligheden et Udslag af moderne Jean de France'ri, at saa snart der indføres noget i et eller andet Land, maa vi endelig indføre noget lignende. Hvis man endelig skulde bygge noget paa, at Systemet gennem lange Tider har eksisteret i Sverige, maatte man virkelig i langt højere Grad, end Tilfældet er, have Oplysninger om, hvorledes det har virket. I denne Forbindelse kan man ogsaa pege paa, at i Sverige har man ikke undgaaet Bankkrak, til Trods for at man dér gennem en meget lang Aarrække har haft Koncessionssystem. Hvis dette System skulde betyde en effektiv Betyggelse, skulde man jo tro, at vort Naboland i allerhøjeste Grad havde været fri for Bankkrak. men det er aldeles ikke Tilfældet.

I Forbindelse med Bestemmelsen om Pligt til at søge Koncession findes der i en anden Paragraf Bestemmelse om, at ingen Udvidelse eller Nedsættelse af Aktiekapitalen kan ske uden Erhvervsministerens Samtykke. Begge disse Bestemmelser synes mig noget urimelige. Hvad angaar Udvidelse af Aktiekapitalen, er der jo i selve det foreliggende Lovforslag i Tilslutning til, hvad der i øvrigt gælder efter den nugældende Banklov, foreskrevet, at der skal være et vist Forhold mellem Egenkapitalen og de Gældsforpligtelser, som Banken har. Man kunde altsaa tænke sig det Tilfælde, at en Bank ifølge den ene Paragraf skulde udvide sin Kapital, men at den paa den anden Side ikke kunde faa Lov dertil, idet det ganske afhænger af Ministerens Forgødbefindende, om han vil tillade en saadan Udvidelse eller ikke. Det, at man udvider Aktiekapitalen i en Bank, kan formentlig ingen Sinde være til Skade for Indskyderne, det kan derimod være til Skade for Aktionærerne, idet deres Udbytte kan synke ved, at Banken arbejder med for stor en Egen-

kapital. Derfor forstaar jeg ikke den reelle Mening med denne Bestemmelse. Hvad angaar Nedsættelse af Aktiekapitalen, er det jo i Aktieselskabsloven nøje foreskrevet, under hvilke Betingelser en saadan Nedsættelse er tilladt, og under hvilke den ikke er tilladt. Derfor finder jeg ogsaa, at Bestemmelsen om Ministerens Approbation af eventuelle Nedsættelser af Kapitalen er ganske upaakrævet.

Efter Lovforslaget maa Direktører og Filialbestyrere ikke have andet Erhverv. Jeg nærer nogen Betænkelighed ved denne Bestemmelse. Den er naturlig i det Tilfælde, at Bankens Størrelse er en saadan, at den paagældende Direktør eller Filialbestyrer fuldstændig er optaget af Gerningen dér, men for de smaa Bankers, for de smaa Bankfilialers Vedkommende, hvor Om sætningen og Arbejdet ikke er saa stort, at en Mands fulde Arbejdstid udkræves til Gerningen, er det betænkeligt at indføre en saadan Bestemmelse, og jeg tror, den vil være til megen Gene for mange smaa Banker ude over Landet. Derimod har jeg ikke noget at indvende imod, at en Direktør eller Filialbestyrer, i hvert Tilfælde en Direktør, ikke maa være Medlem af Bestyrelsen af noget andet erhvervsdrivende Selskab. Det er rimeligt; og jeg maa tilføje, at den Formulering, der er givet heraf i Lovforslaget, i enhver Henseende synes tilfredsstillende. Men desværre gaar Lovforslaget videre og udtaler sig paa en saadan Maade, at man begynder at nære Tvivl om, hvad Meningen egentlig har været dermed. Efter at det nemlig først er blevet sagt, at en Direktør ikke under nogen Omstændighed maa være Bestyrelsesmedlem i en anden Erhvervsvirksomhed, saa føjes der til, at saafremt den samme Mand udpeges til paa sin Banks Vegne at føre Tilsyn med et af Banken finansieret Foretagende, saa maa han hverken indtræde i Bestyrelsen eller modtage noget Vederlag af vedkommende Foretagende. Herved kommer der jo en højst mærkværdig Uklarhed til Stede, for hvis det første Forbud er ganske betingelsesløst, generelt: En Bankdirektør maa ikke sidde i Bestyrelsen for noget andet erhvervsdrivende Selskab, saa forstaar jeg ikke, hvorfor det skal siges, at naar han fører Tilsyn, maa han ikke faa noget Vederlag. Det er jo ganske overflødigt. I øvrigt er den nu af mig citerede Passus i sig selv meget uklar. Jeg ved ikke, hvad Tanken har været med Ordene: „at føre Tilsyn“. Hvis jeg sidder i en Banks Bestyrelse og samtidig i Bestyrelsen for et Selskab, der er finansieret af denne Bank, er det saa